

Dünya durdu, onlar çalışmaya devam ettiler

Pandemi tüm dünyada beklenmedik ölçülerde gelişince, özellikle toplumda işlerin yürümesi için çalışmak zorunda olan başta sağlık çalışanları olmak üzere bir çok insan fedakarlık göstermek zorunda kaldı. Çalışmak zorunda olan bazı Rotaryenlerin görüşleri sayfalarımızda

Giovanni Cappa

Acil Servis Doktoru / Pavia Rotaract Kulübü, İtalya

Avrupa'nın başlangıçta en kötü şekilde etkilenen ülkesinde görev yapmanın pek de kolay olmadığını tahmin edebilirsiniz. Giovanni ilk dalgayı karşılayan doktorlar arasında idi. Çok zor tercihler yapmak durumunda kalmış. **"İlk günlerde büyük bir hasta akımı ile karşılaştık, acil servis odaları doldu, görevliler de coronaavirüsü kaptılar. Odaları dolan hastaneler, hastaları bize gönderiyorlardı. Çok zor kararlar vermek durumunda kaldık. Korona hastaları bir kaç gün değil, haftalarca kalabiliyordu. Bazen oksijen stoğumuz bile bitebiliyordu. Herkese en iyi hizmeti vermeye alışmış biri olarak bunu yapamamanın sıkıntısını çekiyorduk."** Giovanni bu şartlarda toplumun büyük desteğini gördüklerini söylüyor: **"Rotary ve Rotaract kulüplerinin yardımları yanı sıra restoranlar bize muntazam olarak yemek gönderiyorlardı. Bunlar belki küçük şeylerdi ama yaşadığımız duvarlar içinde dışarıda bizi de düşünenlerin olması rahatlatıcıydı."**

Ryan Blanche

*Kamu çalışanı
York Rotary Kulübü
South Carolina*

281.000 kişilik küçük bir şehirde 250 kamu çalışanının olduğu bir organizasyonda çalışan Ryan, görevlerinin yolların bakımı, su ve kanalizasyonlar, çöp toplama, dönüşüm ve hayvanların kontrolü gibi çeşitli konularla uğraşiyor. Pandemide herkes evde olduğu için evlerdeki fazlalıkların atılmaya başlanması işlerin de artmasına neden olmuş. Herkesin günlük rutin olarak alıştığı şeylerin pandemide de aksamaması için Ryan ve ekibi yoğun çaba sarfetmişler.

Victoria Vergara Wocasek

*Nefes terapisti
Des Moines Rotary Kulübü
Washington*

Corona geldiğinde Filipinler'de Rotary'nin bir su projesinde idim. Tarih 10 Şubat'tı. Manila'da işin boyutunu görmüştüm. ABD'ye döndüğünde henüz bizi vurmadığına şükrediyorduk. Mart ayına geldiğimizde ben de şahsen yaşam savaşı vermekteydim. Yoğun bakım ünitesi adeta bir savaş alanına dönmüştü. Haftada 50-60 saat çalışmaya başlamıştık. Kaybettiklerimizin etkisinde kalmamak mümkün değildi. Başkalarının acılarını paylaşmaya bile fırsatımız olmuyordu. Ama işimiz buydu ve yapmak zorundaydık.

Laura Jennings

*Yaşlılar hizmet yönetimi
San Prairie Rotary Kulübü
Wisconsin*

Yaşlılara hizmet veren bir organizasyon için çalışıyorum. Yaşlıların yemeklerinin tedariki ile uğraş-

makta idim. Binamıza her gün gelip yemek yiyen de 25-30 kişi bulunmaktaydı. Pandemi nedeniyle binayı kapadıktan sonra programı tüm yaşlılar için açtık. Günde 160 kişiye yemek götürmeye başladık. Şoförlerimiz ve yaşlıların risklerini de minimize etmek için tedarik programımızı değiştirdik. Şoförlerimiz yaşlı olduklarından işi bıraktılar. Halen 12 sürücü ile Rotaryenlerin de yemek temini için maddi destekleriyle işimizi sürdürmeye çalışıyoruz.

Aruna Tantiya

Jinekolog

South Lake Metropolitan Kulübü

Kalküta - Hindistan

25 yıldır çalışıyorum ve belki 2.000'den fazla doğum yaptırдыm. Çalıştığım hastanede her ay ortalama 60 doğum oluyor. Şu ana kadar hiç bir annede COVID-19 görmedik. Hastalar endişe içinde. Bazı hastanelerde doğum sonrası korona'nın pozitif çıktığı görülmeye başlandı. Bu durumda anne başka hastaneye gidiyor, bebek de izole ediliyor. Anne sütü de vermek tabii mümkün olmuyor. Böyle bir ortamda çalışıyor olmaktan aslında mutluluk duyuyorum. Zor günler ve ne zaman normale döneceğimizi bilmiyoruz. Ama o zamana kadar hastalarımıza ve kendimize bakmak zorundayız.

Bill Booker

Cenaze Evi Yöneticisi

Little Rock Rotary Kulübü

Arkansas

Roller Cenaze evlerinin başkanıyım. Eyalette 30 cenaze evimiz var. COVID-19 tanıdığımız tüm aileleri etkiledi. Tesislerimizde azami 10 kişi bulunabileceği için cenaze sahiplerinden sadece 5 kişiyi alabiliyorduk. COVID-19'dan vefat edenlerin aileleri son anlarında sevdikleri ile beraber olamamış olmanın verdiği stresi yaşamakta idiler. Çalışanlarımızın da korku içinde olduklarını söylemeden geçemeyeceğim. Hepsine koruyucu ekipman veriyoruz ama hastalığın riski ne de olsa tam bilinmiyor. Ben de 15 Mart'ta annemi kaybettim. Corona olmamasına rağmen, ailemiz risk almamak için biraraya gelemedi. Maalesef bir süre daha durum böyle gidecek gibi gözüküyor. Sevdiklerinize sarılamadan uzaktan, elinizi kalbinize koyup acıyı paylaşmaktan başka yapabileceğiniz bir şey yok maalesef.

Michael Rhind

Kruz Gemisi görevlisi

Forres Rotary Kulübü, İskoçya

Yaklaşık 1200 kişilik, 900 personeli olan gemide ikinci görevli kişiyim. COVID-19 başladığında Güney Amerika'dan Antarktika'ya gitmekte idik. Önce kendimizi güvende hissettik. Ama Buenos Aires'te durduğumuzda bir çok kişi uçakla dönmek istedi. Ancak Arjantin o gün çıkış yasağı koydu. Gemiden ayrılmış olan 200 kişi geri dönmek durumunda kaldı. Ve bir iki gün sonra da hastalanma başladı. Hiç bir liman bizi kabul etmiyordu. Bir ay boyunca dolandık. Kritik duruma giren bir hasta için Barbados izin verdi ve onu indirip ABD'ye gitmesini sağladık. Nihayet Miami izin verdi. 13 kritik hastayı indirdik. Bizler 14 gün gemide karantinada kalmak durumunda idik. Demir bir kutuda hapis olmak inanılmaz kolay değil.

Jan Goetz

Hemşire / Albemarle Rotary Kulübü / North Carolina

43 yıldır hemşirelik yapıyorum. Son 16 yıldır da tedavisi mümkün olmayan hastalara bakıyorum. Bu virüs herşeyi değiştirdi. Zor bir ikilem içinde kaldık. Baktığımız hastalar genelde kalan ömür süreleri yaklaşık belli olan kişilerdi. Pandemi çıkınca, onların bir de COVID-19'a yakalanmamaları için çok dikkatli olmamız gerektiği açıktı. Hastalarımız açısından en kötü şey, ölümcül hastalıkla mücadele ederken yakınlarını da görmekten mahrum olmaları. Tabiki bu durum onların da morallerini bozuyor.

Bizlerin de hastamızın yaşam sinyallerini alabilmemiz için onlara yaklaşmamız gerekiyordu. Eskiden onlara sarılarak bile moral veriyorduk. Şimdi ise bunu yapmamız mümkün değil. Kişisel ilişkimizi kısmen kaybediyoruz. Sadece gülyüzlü olmak eski davranışlarımızla mukayese edildiğinde yeterli değil elbette. Bu burada kahraman değilim. Hastalarımız ve aileleri yapabileceklerinin en iyisini yapmaya çalışarak esas kahramanlar olduklarını gösteriyorlar.

Renee Richardson Wendee

Destekli Yaşam Tesisi Yöneticisi

Oceanside Rotary Kulübü, California

Baktığım kişilerin hepsi yaşlı. En gençleri 86 yaşında. Çoğu 90'ını geçmiş durumda. Evden çıkma yasaklandığında "sevilen bir yönetici" olmaktan bir anda "gardiyan" olarak değerlendirilmeye başladım. Aileler bana başlangıçta çok kızdılar ama sonra hak verdiler. Tesislerimizde kalanlar için durum gerçekten zor. Kimseyi görmelerine müsaade edilmediği için yaşamları bir anda çocukları, torunları ile koştular. Gördükleri tek kişi ben ve onlara destek veren kişilerdi. Bazı misafirle-

rim açık açık artık beni sevmediklerini söylemeye başladılar. Özellikle beni maskesiz olarak görmek istediklerini söylüyorlardı. Maskeyi onları korumak için taktığımı anlatmak için epey zaman harcadım.

Çalışma temposu da çok yorucu idi. Bir defasında 21 gün üst üste ara vermeden, günde 16 saat çalışmak durumunda kaldım. Hayat yavaş yavaş normale dönmeye başlıyor belki ama hastalıktan en çok etkilenecek olan bu yaş grubu için, kendilerinin hasta olmadan neden maskeyi sürekli takmak zorunda olduklarını anlamak kolay değil. Ama virüs buraya girerse, bu insanların yaşayamayacakları da kesin.

Giancarlo Grassi

Evsizlere yardım yöneticisi /

Palermo Teatro de Sole Rotary Kulübü / İtalya

Şehirde evsizler ve fakirler ile ilgilenen bir STK'nın başındayım. Palermo bölgesindeki Rotary kulüpleri tarafından başlatılan bu kuruluş, yemek hazırlayıp dağıtma, giyecek ve diğer ihtiyaçları toplama ve mobil bir van

içindeki tesisat ile bu insanların duş almalarını sağlıyor.

Bunların hiçbiri değişmedi ama corona virüsü nedeniyle daha fazla insana bakmak durumu ortaya çıktı. Her hafta normal olarak 25-30 aileye hizmet götürürdük, şimdi bu rakam 100'ün üzerine çıktı. Bu insanların büyük çoğunluğu açıktan çalışmakta idiler. Bu imkanları artık kalktığı için maddi ihtiyaç durumları da ortaya çıktı.

Gönüllüler maskeler ve eldivenleri ile bu insanlara yemek vs götürmeye çalışırken, onlar da işin ciddiyetini kavradılar. Bu proje kapsamındakilerden hiç biri corona ya yakalanmadı. Ne evsizler, ne de onlara yardım edenler hasta olmadılar. Tabi ki bu aldığımız önlemler sayesinde oldu. Sürekli işin başında kontrol etmekteyim. Yaklaşık 80 Rotaryen de bana yardımcı olmakta. Rotaryenlerin haricinde 50 kişi daha var. İşin güzel tarafı da yardım etmek isteyenlerin sayısının da her geçen gün artması..